

คดีที่ 1

ศพทอด

ปีศาจร้ายในใจเราทำให้โลกนี้กลายเป็นขุมนรก

-- ออสการ์ ไวลด์

1

หน้าโรงงานเก่าร้าง รถตำรวจฉายน้ำเงินขาวลึบกว่าคันจอดอยู่ริมถนน แสงไฟไซเรนและแสงสีขาวย้ำของไฟหน้ารถทำให้สถานที่เงียบสงบนี้มีสีสันทเหมือนตลาดกลางคืน

ภายในโรงงานมีกลิ่นเหม็นตลบอบอวล คนลึบกว่าคนกุมศีรษะนั่งยองกับพื้น มีตำรวจอาวุธครบมือลึบกว่านายยืนชนาบข้าง

“นี่พวกแกยังเป็นคนอยู่อีกหรือ” ผู้กำกับกล่าว “พวกแกต้องได้ชุดใช้กรรมแน่!”

เขาเดินไปข้างถึงเหล็กสนิมเขรอะใบหนึ่ง ใช้กระบองเคาะถึง ได้ยินเสียงดังทึบ “ปัง ๆ”

“มันคืออะไร” ผู้กำกับขมวดคิ้ว ชะโงกหน้าดูแล้วขย้อหน้าเจียน “ของทุเรศแบบนี้ พวกแกยังกล้าให้มันกลับไปอยู่ในอาหารของชาวบ้านอีกเรอะ มโนธรรมของพวกแกคงถูกหมาคาบไปกินแล้วละสิ”

“พวกร้านอาหารเอาไปใช้ ถ้าพวกคุณไม่ได้ไปร้านนั้นก็ไม่ได้กินหรอก” คนตัวผอมพื้มพ่า

“ว่าไงนะ” ผู้กำกับถลึงตาใส่ “แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่าร้านในโรงอาหารที่กรมตำรวจให้เข้าใช้น้ำมันเถื่อนพวกนี้หรือเปล่า”

เมืองหลวงปานซึ่งเป็นเมืองเอกของมณฑลเปิดจากจู่โจมตามนโยบาย “ปราบสีดำ ขจัดสีภัย”¹ ตรวจสอบวันแรกก็พบแหล่งค้ำน้ำมันประกอบอาหารใช้แล้ว เจ้าหน้าที่จึงวางแผนจับกุมกลางดึกเพื่อปราบแหล่งสินค้านี้ให้สิ้นซาก

จินตนาการอย่างไรก็คงนึกภาพไม่ออกกว่าน้ำมันเก่าแต่ละถังนำขยะแขยงเพียงใด ยิ่งเก็บไว้ในห้องทึบแบบนี้กลิ่นยิ่งเหม็นชวนอาเจียน ผู้กำกับซึ่งรับผิดชอบปฏิบัติการกวาดล้างครั้งนี้เพิ่งเคยเข้ามาในสถานที่ที่เต็มไปด้วยฝูงแมลงวันบินว่อนและน้ำเสียเจิ่งนองเป็นครั้งแรก ประโยคเดียวที่เขานึกได้คือ น่าสะอิดสะเอียนที่สุด

ผู้กำกับคิดว่ากระบวยตักน้ำมันเก่าในถังขึ้นมาแล้วเทกลับลงไปซ้ำ ๆ พอลงพูดว่า “พวกแกดูซะ อย่างนี้กินได้ด้วยหรอ! ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันตักกรอกปากพวกแกไปแล้ว”

น้ำมันเก่าในกระบวยถูกเทลงถังหมดแล้ว แต่ก้นกระบวยกลับหลงเหลือวัตถุสีเหลืองชิ้นหนึ่ง

ผู้กำกับเพ่งมอง รู้สึกเหมือนเคยเห็นมันมาก่อน

---

¹นโยบายปราบโรงงานเถื่อนและอบายมุขของจีน

เขาหันไปถามเจ้าหน้าที่จากกรมสิ่งแวดล้อม “คุณเคยเห็นตีนไก่ใหญ่ขนาดนี้ไหม”

เพื่อให้เชี่ยวชาญการสืบสวนมากขึ้น ผมจึงถูกส่งไปฝึกงานที่กองกำกับการตำรวจอาชญากรรมอำเภอเป็ยหวนเป็นเวลาหนึ่งปี ชีวิตของตำรวจอาชญากรรมแม้จะเต็มไปด้วยลีลาแต่ก็จริงจังมาก ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา งานส่วนใหญ่คือไล่เกลี้ยคดีแพ่ง จับกุมพวกลักขโมยแบตเตอรี่รถยนต์ และสืบสวนคดีกระชากกระเป๋าชิงทรัพย์ยามค่ำคืน

บางครั้งก็มีคดีที่ทั้งน่าขำและขมขื่น เช่น ผู้หญิงคนหนึ่งทะเลาะกับสามี แล้วถูกสามีตบ เธอโมโหจึงมาแจ้งความที่โรงพัก พวกเราฟังเรื่องราวแล้วบอกว่าไม่เกี่ยวกับเรา แต่หญิงคนนั้นอ้างว่าเป็นความรุนแรงในครอบครัว ทำให้จึงไม่เกี่ยวกับตำรวจ หรือจะให้ไปร้องเรียนที่สมาคมสตรี อีกตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งวิ่งมาแจ้งความว่าภรรยาของตนถูกล่อลวงไปขาย พวกเราต่างพุ่มเทก่าลังสืบสวน สุดท้ายพบว่าคนที่เขาบอกว่า เป็น “ภรรยา” ที่แหม่แต่งงานแล้ว และสามีตัวจริงของเธอตามมาที่บ้านเพื่อรับตัวกลับไป

เพราะรักอาชีพแพทย์นิติเวช ผมจึงมักไปที่สถานีตำรวจประจำอำเภอเพื่อร่วมทำคดีฆาตกรรม ซึ่งตลอดทั้งปีมีอยู่เพียงไม่กี่คดีและปิดคดีได้อย่างรวดเร็ว แต่คงเพราะผมเป็นพวกดวงอัปมงคล หลังจากถูกส่งมาฝึกงานได้สองเดือน อำเภอเป็ยหวนก็เกิดคดีฆาตกรรมสะท้านสะเทือนกระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ โชคดีที่ภายหลังปิดคดีได้²

และแล้วหนึ่งปีของชีวิตตำรวจอาชญากรรมก็สิ้นสุดลง ผมจึงได้กลับเข้ากรม ผมรู้สึกดีใจแต่ก็ต้องปรับตัว เหตุผลที่ดีใจก็คือจะมีโอกาสทำคดีซับซ้อนขึ้น ไม่ต้องมัววุ่นวายเรื่องจุกจิกยับยั้งอีก และสาเหตุที่ต้องปรับตัวก็เพราะ

²อ่านรายละเอียดคดีอำเภอเป็ยหวนได้ในหนังสือ “สืบคดีบาป เล่ม 4” เขียนโดยจิ๋ว

ตอนทำงานในแผนกอาชญากรรมผมนอนตึกเป็นประจำ แต่พอเข้ากรม การทำงานและการพักผ่อนกลับสู่ภาวะปกติซึ่งผมเองยังไม่ชิน

คืนนี้ผมนอนไม่หลับ ได้แต่พลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียง ระหว่างนั้นเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นราวกับรู้ใจ หลังตั้งจวงเงยถามว่า “ดึกปานนี้ใครโทรมานะ เธอไม่อยู่ตั้งปีหนักก็เลยไม่คุ้นเสียงโทรศัพท์ต่อนตึก ๆ”

ผมคว้าโทรศัพท์ขึ้นรับ ใจเต้นตึกตักด้วยความยินดี “ฮัลโล อาจารย์หรือครับ ไม่เป็นไรครับ ยังไม่นอน ได้ครับ เต๋ยมารับหรือครับ”

“คดีอะไรหรือครับถึงต้องรีบขนาดนี้” ผมถามทันทีที่ขึ้นรถ

อาจารย์มองผมแล้วยิ้มพลางกล่าวว่า “ผมอยากรู้ว่าดึกตื่นปานนี้แล้วทำไมคุณยังไม่นอนอีก มัวทำอะไรอยู่ กลับมาตั้งหลายวันแล้วนี่ ยังข่าวใหม่ปลามันอยู่หรือ”

ผมค้อนอาจารย์แล้วตั้งคำถามกลบเกลื่อนว่า “ฆ่าไปกี่คนครับ”

“ไม่ได้ฆ่าสักคน” อาจารย์ตอบอย่างเคร่งขรึม “ตอนหน่วยความมั่นคงของเมืองบุกจับแหล่งค้ำน้ำมันเก่า ตรวจสอบดินไถ่ดินหนึ่ง”

“ดินไถ่หรือครับ” ผมงง

“ใช่” อาจารย์ตอบ “ทอดแล้วด้วย”

ไม่ว่าจะซักไซ้อย่างไรอาจารย์ก็เอาแต่ยิ้มไม่ยอมตอบ รถโยกเขยกไปเรื่อย ๆ จนถึงโรงงานแถวชานเมืองแห่งหนึ่ง

“เอิกเกริกน่าดู” ผมพึมพำ

ในละครโทรทัศน์ เรามักเห็นฉากขบวนรถตำรวจเปิดเสียงหวอและไฟไซเรนเล่นฉิวไปยังที่เกิดเหตุ ซึ่งนั่นเป็นเพียงจินตนาการของผู้กำกับละคร ในความเป็นจริง ถ้าขึ้นตำรวจยกขบวนไปมากขนาดนั้น อยากรว่าแต่ผู้ต้องหาเลย แม้แต่หนูก็คงเผ่นหนีกันหมด การเดินทางไปยังที่เกิดเหตุของเรามีกฎอย่างหนึ่งคือห้ามรบกวนประชาชน เราจึงไปและกลับอย่างเงียบเชียบ

ปฏิบัติการจับกุมด้วยขบวนใหญ่โตขนาดนี้เลยมีไม่บ่อยนัก

พวกเราต่างหิวกระเป่าเครื่องมือของตนกระโดดลงจากรถตรวจที่เกิดเหตุ ทันใดนั้นก็มีคนสวมแว่นตาอันเล็กถือไมโครโฟนโผล่พรวดออกมาจากที่ใดสักแห่ง “ผมเป็นผู้สื่อข่าวโทรทัศน์ครับ พวกคุณคือแพทย์นิติเวชใช่ไหมครับ ผมสงสัยว่าทำไมการกวาดล้างแหล่งค้ำน้ำมันเก่า แพทย์นิติเวชต้องมาด้วยล่ะครับ”

ความกระตือรือร้นของผู้สื่อข่าวทำผมสะดุ้ง เขาพยายามยื่นไมค์สีด้าจ่อปากผม อาจารย์จึงตัดบทคำถามของผู้สื่อข่าวที่ร่ำเหมือนปืนกลว่า “เดี๋ยวสิ! พรรคพวก นายจะเอาไฉนัยต์ปากเขารึไง”

ผู้สื่อข่าวสิ้นศรัทธาอย่างเกือเขิน เราจึงฉวยโอกาสนั้นก้าวข้ามแถบกันของตำรวจ

ภายในโรงงาน ตำรวจกองปราบค้นตัวและสวมกุญแจมือผู้ต้องสงสัยทุกคนขณะเตรียมคุมตัวขึ้นรถ มีเพียงตำรวจสองนายซึ่งท่าทางคงเป็นระดับหัวหน้านั่งยองกับพื้น ศีรษะชนกันขณะก้มดูขามใบหนึ่งพลางซุบซิบ ดูจากยศบนบ่าแล้ว คนหนึ่งเป็นนายพล ส่วนอีกคนเป็นผู้กำกับ

“คุณดูนี่สิ มีลายด้วย จะใช้ลายนิ้วมือหรือเปล่า” นายพลกล่าว

“อืม” ผู้กำกับผงกศีรษะ “สีขาว ๆ ตรงนี้น่าจะเป็นรอยเล็บที่หลุดไป”

“คุณว่าใช่ดินไก่ไหม” นายพลถาม

“ผมว่าเหมือนดินไก่ทอดที่ขายในร้านอาหาร” ผู้กำกับแสดงความเห็น “แต่ใหญ่ไปหน่อย”

ทั้งสองคนกำลังวิเคราะห์บางอย่างใจจดใจจ่อ พอหันมาเห็นอาจารย์กับผมอยู่ข้าง ๆ ถึงกับสะดุ้งโหยง “บ๊อดัธ! ทำไมมาเสียบ ๆ อย่างนี้ล่ะ แล้วนี่พวกคุณมาทำอะไร”

อาจารย์ยิ้มแล้วควักบัตรประจำตัวขึ้นมาแวง

ตำรวจทั้งสองนายรีบลุกขึ้นแสดงความเคารพ กล่าวว่า “สวัสดีครับ ผู้อำนวยการ ผมชื่นชมท่านมานานแล้ว วันนี้เพิ่งมีโอกาสได้พบเป็นครั้งแรก”

“นี่คือหัวหน้าแผนกนิติเวชฉินหมิง ส่วนคนนี่คือหลินเทา เจ้าหน้าที่ พิสูจน์หลักฐาน” อาจารย์แนะนำ

พวกเราทยอยจับมือกัน

“เรื่องเป็นอย่างไร” อาจารย์ถาม

“เอ่อ เมื่อครูเจ้าหน้าทีของเราหลายแหล่งค้ำน้ำมันเก่า” นายพลชี้ไปที่ ผู้กำกับแล้วว่าต่อ “หัวหน้าหน่วยของเราพบวัตถุบางอย่างอยู่ในถังน้ำมัน”

อาจารย์ถกขากางเกงขึ้นแล้วนั่งยองลงข้างซามที่มีวัตถุสีเหลืองมันวาว ถามว่า “ไอ้นี้ใช่ไหม”

“เรากำลังช่วยกันวิเคราะห์ว่าเป็นนิ้วมือคนหรือตีนไก่กันแน่” นายพล ยิ้มเขิน ๆ

“ยังไม่รู้ชัดก็เรียกพวกเรามา” ผมพึมพำ

“พูดจาเหลวไหล” อาจารย์ตำหนิ “ถ้าใคร ๆ ก็วิเคราะห์แยกแยะได้ แล้ว จะมีแพทย์นิติเวชไว้ทำไม”

ผมเกาศีรษะแล้วนั่งยองดูวัตถุในซาม

วัตถุดังกล่าวมีลักษณะเป็นท่อนสีเหลือง ผมใช้นิ้วมือเทียบ ขนาดเล็ก กว่านิ้วมือผมไม่น้อยทีเดียว เมื่อพิจารณาผิวของวัตถุแล้ว มีร่องรอยถูกทอด ด้วยน้ำมันและเห็นรอยงออยู่สองรอยราง ๆ แบ่งเป็นสามตอนชัดเจน ดูแล้ว น่าจะเป็นข้อนิ้ว

ผมหยิบคีมออกจากกระเป๋าเครื่องมือแล้วคีบวัตถุนั้นขึ้นมา “อืม แยกแยะ ได้ยากจริง ๆ ด้วย ถ้าเป็นนิ้วคนก็เล็กไปหน่อยและสั้นไปนิด ถ้าเป็นตีนไก่ก็ดู จะใหญ่เกินไป”

อาจารย์กล่าว “หากเป็นนิ้วมือผู้หญิง หลังจากทอดแล้วอาจหดตัว³ จน

---

³โดยทั่วไปหมายถึงกล้ามเนื้อหดตัวด้วยสาเหตุต่างๆ ขณะมีชีวิตอยู่อาจเกิดจากฤทธิ์ยา แต่ถ้าเป็นศพหมายถึงกรณีที่กล้ามเนื้อถูกทำลายด้วยปัจจัยต่างๆ ทำให้ขาดแรงดึงผิวและสูญเสียความยืดหยุ่น กล้ามเนื้อจึงหดเล็กและสั้นลง เช่น ศพถูกไฟไหม้ กล้ามเนื้อจะหดตัวเพราะความร้อน

เหลือเท่านี้ก็เป็นที่”

ผมได้ยินแล้วชนลุกชู “ท...ทอดศพหรือครับ”

อาจารย์ไม่นำพาทำที่ตกใจของผม กล่าวว่า “ถ้าฉันคุณช่วยบอกหน่อยสิว่าทำอะไรจึงจะแน่ใจว่านี่เป็นนิ้วคนหรือเปล่า”

ผมงงไปชั่วขณะ กระทั่งอาจารย์หันมาจ้องหน้า ผมจึงได้สติ “เอ่อ...คือ...ไม่ยากหรอกครับ ใช้วิธีตรวจดีเอ็นเอไปล่ะครับ”

การตรวจดีเอ็นเอไม่เพียงยืนยันว่าวัตถุชิ้นนั้นเป็นอวัยวะของมนุษย์หรือไม่ แต่ยังสามารถตรวจได้ด้วยว่าเป็นเผ่าพันธุ์ใด แม้แต่พืชก็มีดีเอ็นเอเฉพาะตัว

“อ้อ!” ตำรวจทั้งสองนายเพิ่งเข้าใจ

“อ้ออะไรกัน” อาจารย์เหลือบมองพวกเขาอย่างเอือมระอาแล้วหันมาพูดกับผมว่า “ตรวจดีเอ็นเออันนี้ ผมไม่ถามคุณด้วยเรื่องแค่นี้หรอก”

โดนอาจารย์ต้อนให้จนมุมง่าย ๆ ต่อหน้าคนมากขนาดนี้ฉันว่าน่าขายหน้าเสียจริง นักศึกษาด้านนิติเวชศาสตร์ส่วนมากจะทุ่มเทเรียนนิติพยาธิวิทยา เหตุผลหนึ่งคือนิติพยาธิวิทยาน่าตื่นตัวกว่า และอีกเหตุผลหนึ่งก็เพราะเป็นวิชาที่มีความเป็นวิทยาศาสตร์มากที่สุด ส่วนการจำแนกเผ่าพันธุ์ซึ่งอยู่ในวิชานิติมานุษยวิทยานั้นน่าเบื่อหน่าย

สมองของผมหมุนเร็วจี พยายามนึกถึงความรู้ด้านนิติมานุษยวิทยาซึ่งมีอยู่อย่างจำกัด แต่ก็นึกไม่ออกว่ามีเนื้อหาใดเกี่ยวข้องกับ จึงได้แต่สั่นศีรษะให้อาจารย์อย่างอาย ๆ

อาจารย์มีท่าทางผิดหวัง แค้นเสียงแล้วกล่าวว่า “ต้องขยันอ่านตำรามากกว่านี้หน่อย คุณคงคิดว่าปัญหาขี้บ่ย้อยไม่สำคัญ แต่ในยามฉุกเฉินอาจทำให้พลาดพลั้งได้”

อาจารย์สวมถุงมือยางแล้วเปิดกระเป๋าเครื่องมือ หยิบคีมห้ามเลือดออกมาสองอัน ยื่นให้ผมอันหนึ่ง จากนั้นหยิบมีดผ่าตัดออกมาแล้วใส่ใบมีด

อาจารย์กรีดด้านข้างวัตถุชิ้นนั้นอย่างคล่องแคล่ว เปิดออกจนเห็นเนื้อสีแดง

และเส้นเอ็น วัตถุมีขนาดเล็กมากและไม่มีอะไรยึดไว้ ดังนั้นการแยกเนื้อเยื่อออกจากผิวจึงต้องใช้ทักษะการผ่าตัดขั้นสูง ความอดทน และความชำนาญ

ขนาดฝีมือชั้นยอดอย่างอาจารย์ยังใช้เวลาครึ่งชั่วโมงจนเหนือตกกว่าจะเขี่ยกระดูกออกจากวัตถุนั้นได้

“เฮ้อ...” อาจารย์ถอนหายใจ “พวกคุณทำตามนโยบาย ‘ปราบสี่ดำ ขจัดสี่ภัย’ ทลายแหล่งสินค้าเถื่อนจนเจอบริษัทมาตรฐานเข้าให้ซะแล้ว!”

“ท่านหมายความว่า...” ผู้กำกับถาม “เป็นนิ้วมือคนหรือครับ”

พูดจบ ผู้กำกับก็อดขย้อหน้าเสียนไม่ได้

อาจารย์พยักหน้ากล่าวว่า “กระดูกนิ้วของมนุษย์มีเอกลักษณ์ ร่างกายมนุษย์มีวิวัฒนาการ กระดูกนิ้วจึงค่อย ๆ ลั่นลง และเพื่อความคล่องแคล่วข้อนิ้วจึงค่อนข้างใหญ่ พิจารณาตามมาตรฐาน นี่ก็คือกระดูกนิ้วของมนุษย์”

ผมใช้คีมห้ามเลือดบีบเนื้อเยื่อที่เลาะออกมา แข็งมาก

“ผมเข้าใจแล้ว” ผมกล่าว “เนื้อเยื่อสูญเสียน้ำหนักมากจึงหดเกร็ง ทำให้มีขนาดเล็กกว่านิ้วปกติ”

อาจารย์พยักหน้ากล่าวว่า “ถ้าฉันคุณรีบแจ้งตำรวจสืบสวนให้ระดมพลออกปฏิบัติการ”

ผมเข้าใจความหมายของอาจารย์ทันที การทอดศพคือวิธีทำลายศพที่โหดเหี้ยมและอำมหิตที่สุดซึ่งพบน้อยมาก อีกทั้งปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสาร ข้างนอกมีนักข่าวเต็มไปหมด คดีস্যองขวัญแบบนี้เป็นข่าวครึกโครม คงพาดหัวหนังสือพิมพ์ฉบับฟรุ้งนี้แน่นอน ดังนั้นพวกเราจะต้องปิดคดีให้เร็วที่สุด

ลิบนาที่ต่อมา ตำรวจจากสถานีตำรวจประจำเมืองและตำรวจกองปราบควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยทั้งหมดออกไป ที่เกิดเหตุมีตำรวจท้องที่และตำรวจสืบสวนสอบสวนเข้ามาสมทบอีกหลายคน

เจ้าหน้าที่ตรวจสถานที่เกิดเหตุหลายคนต่างคาดผ้าปิดปากหลากสี พยายามคั่นหาร่องรอยนำสงสัย ตำรวจสืบสวนตรวจค้นโรงงานทั่วทุกซอกมุม

อาจารย์ยืนเท้าสะเอวอยู่กลางโรงงาน มองไปรอบ ๆ แล้วกล่าวว่า “งานเร่งด่วนแบบนี้เป็นการหนักมาก”

เสียงของอาจารย์กังวานทั่วโรงงาน ทุกคนต่างหยุดงานในมือและจ้องมองอาจารย์

อาจารย์กลืนน้ำลายแล้วกล่าว “ทุกคนจะต้องเหนื่อยกันอีกแล้ว สิ่งที่เราต้องทำคือ ให้น้ำมันเก่าหลายลิบถึงพวกนี้เพื่อกรองเอากากออก”

ตำรวจหลายนายมีสีหน้าลำบากใจ การทำงานในสถานที่เหม็นหึ่งแบบนี้ก็แย่อยู่แล้ว นี่ยังต้องกรองกากออกจากน้ำมันเก่าเหม็นคั่งที่ละถังอีก นับเป็นเรื่องน่าขยะแขยงที่สุดในชีวิตของตำรวจสืบสวนสอบสวนเลยก็ว่าได้

ทันใดนั้นตำเป่าก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาพร้อมถุงใบใหญ่ในอ้อมแขน

“อ...อาจารย์ ของที่สั่งได้แล้ว” ตำเป่าบอก “ผมต้องถือประตูปลุกเจ้าของร้านขายเวชภัณฑ์เลยนะ”

อาจารย์เปิดห่อของออก ในนั้นมีเสื้อกาวนีสีขาวหลายลิบตัว อาจารย์หยิบขึ้นมาสวมตัวหนึ่ง หัวเราะพลางกล่าวว่า “เพื่อไม่ให้เมียพวกคุณรังเกียจ ผมจึงเตรียมของพวกนี้มาให้”

2

ตำรวจสืบสวนหลายสิบนายเริ่มงานที่แสนลำบากโดยมีอาจารย์เป็นผู้นำปฏิบัติการครั้งนี้ ก่อนอื่นเราต้องเขียนหมายเลขแปะไว้บนถังน้ำมัน แล้วแบ่งเจ้าหน้าที่ออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละสามคน แต่ละกลุ่มรับผิดชอบน้ำมันหนึ่งถัง คนหนึ่งตักน้ำมันออกจากถัง คนหนึ่งถือตะแกรง อีกคนคอยเขี่ยหาวัตถุต้องสงสัยที่คาดว่าจะเป็นส่วนส่วนของมนุษย์ ส่วนอาจารย์เดินไปมาระหว่างเจ้าหน้าที่แต่ละกลุ่ม คอยให้คำแนะนำด้านนิติเวชวิทยา

น้ำมันเก่ายิ่งถูกกวาก็ยิ่งเหม็นคลุ้งไปทั่วโรงงาน เจ้าหน้าที่บางคนทนกลิ่นเหม็นไม่ไหวต้องโก่งคออาเจียน แต่พออาเจียนบ่อยเขาก็เริ่มชิน

สามชั่วโมงผ่านไปไม่รู้ตัว เจ้าหน้าที่สลิปกว่ากลุ่ม มีเพียงสองกลุ่มที่ร้อนวัตถุต้องสงสัยออกมาได้รวมยี่สิบเม็ดขึ้น แต่ละชั้นล้วนแต่มีขนาดเท่าโทรศัพท์มือถือ บางชิ้นเป็นกระดุก จึงแน่ใจได้ว่าเป็นชิ้นส่วนมนุษย์ บางชิ้นเป็นกล้ามเนื้อและไขมันที่ถูกทอดจนดูไม่เป็นรูปเป็นร่างซึ่งต้องนำไปตรวจดีเอ็นเอ จึงจะยืนยันได้ว่าเป็นของมนุษย์หรือไม่

ด้วยความพยายามของเจ้าหน้าที่ทุกคน น้ำมันเก่าสลิปกว่าถังจึงถูกนำไปเทใส่ในถังอีกสลิปกว่าใบ กลิ่นเหม็นหื่นทะลุผ่านเสื้อกาวน์ติดเสื้อผ้าที่เราสวม

ผมถอดเสื้อกาวน์ออกแล้วดมตามตัว ดูเหมือนประสาทรับกลิ่นจะเสื่อมไปแล้วจึงไม่ได้กลิ่นอะไรเลย

เจ้าหน้าที่สลิปสวนนายบอกว่า “ส่งไปร้านซักรีดเถอะ ชื่นเอากลับบ้าน มีหวังไม่ได้ขึ้นเตียงแน่”

อาจารย์คิดครุ่นหนึ่งจึงกล่าว “ชิ้นส่วนต้องสงสัยทั้งหมดร้อนได้จากถังเบอร์หนึ่งกับเบอร์สิบสาม แสดงว่ารูปแบบการทิ้งศพค่อนข้างรวมกลุ่ม หน้าที่ของเราคือรีบตรวจดีเอ็นเอคืนนี้ ส่วนหน้าที่ของฝ่ายสลิปสวนคือสอบปากคำผู้ต้องสงสัยที่ค่าน้ำมันเถื่อน ต้องรู้ให้ได้ว่าน้ำมันสองถังนี้มาจากไหน”

เจ้าหน้าที่สลิปสวนแสดงท่าทีลำบากใจ “น้ำมัน...ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย นะครับ”

อาจารย์ยิ้มพลางกล่าวว่า “พวกคุณต้องแสดงฝีมือแล้วละ”

ผมเองก็คิดเช่นเดียวกับอาจารย์คือไม่รู้ลึกกังวลเรื่องฝีมือของฝ่ายสลิปสวน สอบสวนเลย แต่สิ่งที่ผมข้องใจคือ “ถึงขั้นเอาศพไปทอด ไม่รู้ว่าใครแค้นอะไรนักหนา”

อาจารย์ครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า “จริงอยู่ที่การทำลายศพเป็นวิธีซึ่งฆาตกรที่รู้จักคุ้นเคยและมีความแค้นกับผู้ตายใช้บ่อย แต่ในคดีทำลายศพอย่างสุดโต่ง

แบบนี้ ผมว่าไม่แ่นหระอก”

ผมสะดุ้ง “ไม่แ่นงั้นหรือ ผมคิดว่าจู่ๆ คนร้ายคงไม่ได้พบเหยื่อเดินตามถนนแล้วลากกลับบ้านไปฆ่า จากนั้นก็หั่นศพแล้วค่อยๆ ทอดหระอกนะครึบ นั่นมันโรครจิตซัดๆ”

อาจารย์ไม่ยอมยกพูดต่อจึงโบกมือ “ก็โรครจิตนะสิ อย่างมั่วแต่พูดเลย ตอนนี้เราทำได้แค่คาดเดาเท่านั้น ธิบหาทางศึกษาชิ้นส่วนศพ หาเอกลักษณ์บุคคลเพื่อระบุว่าผู้ตายเป็นใครดีกว่า จะได้ปิดคดีเร็วๆ”

ผมพยักหน้าและไม่ถามอะไรอีก

อาจารย์เอ่ยขึ้นว่า “ทุกคนต้องเหนื่อยกันหน่อยนะ พรุ่งนี้หนังสือพิมพ์คงลงข่าวคดีนี้ครึบโครมแ่น เพราะฉะนั้นคืนนี้พวกเราต้องทำงานหนักหน่อย พรุ่งนี้จะได้มีเบาะแสและความมั่นใจเพิ่มขึ้น ตอนนี้จะแยกย้ายกันไปทำงานได้แล้ว”

ขณะที่เราชนถูงวัตุฎพยานทั้งยี่สิบเอ็ดถูงกลับถึงที่ทำงาน พี่เจ็งหงซึ่งมีหน้าตาอ่อนล้าอยู่ที่กรมพอดี หลังคดีอวุ่นไ้ พี่เจ็งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการห้องแล็บตรวจดีเอ็นเอของกรมตำรวจระดับมณฑล

“คดีอะไรคะถึงได้รับร้อนขนาดนี้” พี่เจ็งถามอาจารย์

“เป็นคดีที่ท้าทายคุณมากเชียวละ” อาจารย์แสร้งพูดอย่างสบายอารมณ์ “ชิ้นส่วนทั้งหมดถูงทอดด้วยน้ำมัน พอจะตรวจได้ไหม”

พี่เจ็งตะลึง “ทอดด้วยน้ำมันหระอกคะ”

อาจารย์พยักหน้าเงียบๆ

ท่าทางพี่เจ็งสดชื่นขึ้นมาก คดีประหลาดทำให้เธอหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เธอกล่าวว่ “จำได้ว่าเคยมีบทความทางการแพทย์เขียนเกี่ยวกับคดีประเภทนี้ ฉนั้นจะลองหาดูและจะให้คำตอตอบพรุ่งนี้เช้าคะ ว่าแต่กลิ่นที่ติดตัวพวกคุณมาคือกลิ่นอะไรหรือคะ” พูดจบเธอก็โบกมือไปมาข้างหน้าจมูก

“อาจารย์ ผมว่าเรากลับบ้านอาบน้ำแล้วนอนรอผลดีใหม่” ผมดม

แขนเสื้อตัวเองตามสัญชาตญาณ ได้กลิ่นเหม็นหืนของน้ำมันตะเจมูกอย่างแรง

“คิดง่ายดีนี่!” อาจารย์ตะคอกผมแล้วหันไปพูดกับพี่เจ็งว่า “ของพวกนี้คือของวิเศษ ยังให้คุณไม่ได้ เอาอย่างนี้ ผมให้เวลาคุณไปค้นหาบทความนั้นเพื่อคิดหาวิธีทำงานและเตรียมตัวก่อน หลังจากนั้นเราจึงจะมอบของวิเศษพวกนี้ให้”

“ทำไมล่ะคะ” พี่เจ็งแปลกใจ

ผมเองก็สงสัย จึงมองหน้าอาจารย์

อาจารย์บอกพี่เจ็งว่า “เอาเถอะน่า ทำตามที่ผมบอกแล้วกัน” พุดจบก็ลากผมเข้าไปในห้องแล็บพยาธิวิทยา

ในห้องแล็บ อาจารย์ปูผ้าลงบนโต๊ะทดสอบ แล้วนำวัตถุต้องสงสัยเหม็นหืนที่เหล่านั่นออกมาเรียงเป็นแถว หยิบเครื่องมือผ่าตัดส่งให้ผมและบอกว่า “ตอนนี้สิ่งที่เราต้องทำมีสองอย่างคือ แยกเนื้อเยื่อที่สุกแล้วออก จากนั้นพยายามแยกหาเนื้อเยื่อหนึ่งกำพร้าวหรือหนึ่งแท่งที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงออกมา เพื่อจะพบอัตลักษณ์บางอย่างบนหนึ่งกำพร้าว คุณรู้ไหมว่าของวิเศษพวกนี้ยังมีประโยชน์อะไรอีก”

ผมกอดตาอย่างเหนื่อยหน่าย พอเห็นอาจารย์กำลังจ้องผมเขม็งจึงรีบสั่นศีรษะ

อาจารย์ชี้ไปที่หนังสือบนชั้นด้านหลัง กล่าวว่า “คุณลองเปิดดูสิ กล้ามเนื้อแต่ละส่วนของคนเรามีลายกล้ามเนื้อแตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งแรกที่เราต้องรู้คือเนื้อเยื่อพวกนี้มาจากส่วนไหน”

แม้ผมจะเข้าใจแต่ก็ยังไม่มั่นใจ จึงรีบเปิดหนังสือดู

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่โรงงาน กลิ่นเหม็นทำให้ประสาทรับรู้กลิ่นของผมเสื่อมลงก็จริง แต่ไม่รุนแรงเหมือน “ของวิเศษ” ยี่สิบเอ็ดชิ้นในห้องที่บี ๆ ตอนนั้นมันกระตุ้นประสาทการมองเห็นและการรับรู้กลิ่น ทำให้ผมซึ่งนับว่าไม่ใช่แพทย์นิติเวชมือใหม่ยังรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน

“ลายกล้ำเนื้อจะแยกออกเป็นแจกคล้ายคนกางขาแล้วบีบตัวเข้าหากัน” ผมพิจารณาชิ้นส่วนแต่ละชิ้นพลางดูหนังสือประกอบ “ชิ้นส่วนศพที่ไม่มีกระดูกเหล่านี้ทุกชิ้นมาจากสะโพก”

“ถูกต้อง เรียนรู้ได้เร็วนี้” อาจารย์กล่าวอย่างพอใจ “ส่วนที่มีกระดูกถ้าไม่ใช่ นิ้วมือก็เป็นนิ้วเท้า หมายความว่าชิ้นส่วนศพเหล่านี้มาจากสะโพก มือและเท้า”

อาจารย์หยุดพูด ถอนหายใจแล้วว่า “น่าเสียดายที่ยังไม่พบเนื้อเยื่อที่มีอัตลักษณ์”

เดิมที่กำหนดประชุมคดีคือเช้าวันต่อมา แต่ก็ต้องเลื่อนเพราะโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นตอนเช้าราวหกโมงกว่า

อาจารย์โทรศัพท์มาบอกว่าเขาต้องไปเข้าร่วมประชุมการประชุมการประสานงานคดีปล้นฆ่าด้วยอาวุธปืนทั่วประเทศและต้องรีบเดินทาง จึงมอบหมายให้ผมรับผิดชอบคดีนี้และขอให้ปิดคดีได้ในเร็ววัน

“คดีร้ายแรงขนาดนี้ อาจารย์ยังจะไปประชุมอีกหรือครับ” ผมแปลกใจ

อาจารย์หัวเราะกล่าวว่า “คดีที่ผมจะไปประชุมร้ายแรงกว่านี้อีก”

“แต่ผมไม่มั่นใจ” ผมยอมรับ

“ตอนนี้คุณรีบขับรถไปสนามบินเถอะ” อาจารย์บอก “ไปรับคนที่จะมาช่วยคุณ”

“สนามบินหรือครับ”

“เฮลละ แค่นี้ะ ผมกำลังจะขึ้นเครื่อง คุณจำไว้แล้วกันว่าเที่ยวบิน CZ 9876 ถึงเวลาคุณก็รู้เองว่าเป็นใคร”

อะไรกัน นี่อาจารย์เล่นเกมอะไรอยู่ ผมรีบโทรศัพท์นัดหลิหน้าไปเจอกันที่กรม แล้วสวมชุดตำรวจเตรียมไปสนามบินเพื่อรับใครก็ไม่รู้

ประตู่ผู้โดยสารขาออกในสนามบินตอนเช้าตรู่มีคนไม่มาก ผมกับ
หลินเทาเียนอยู่ที่จุดรอรับผู้โดยสารนอกรั้วกัน จ้องมองผู้โดยสารแต่ละคน
อย่างสงสัย มีคนเหลียวหลังมามองเราบ่อยครั้ง ทุกครั้งคือมองหลินเทา ซึ่ง
ผมชินเสียแล้วที่ต้องยืนอยู่ข้างคนรูปหล่ออย่างเขา

“นายว่าเป็นใคร” ผมหันไปถามหลินเทา

ทันใดนั้นดวงตาของหลินเทาก็เบิกกว้างจ้องเขม็ง

“นี่ฉันพูดกับนายนะ!” ผมกระหู่ศอกใส่หลินเทาแต่เขาไม่ตอบ ผม
แปลกใจจึงมองตามสายตาเขา

ไกลออกไปมีสาวงามคนหนึ่ง ผมยวระแວ สวมแว่นสีดำกรอบทอง
นุ่งกระโปรงผ้าไหมสีส้มดำ รูปร่างอรชรอ่อนแอ กำลังเข็นรถเข็นซึ่งมีชายชรา
ผมชาวคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงมาหาเรา

“นะะ สงสัยจะเพราะอายุมากแล้วสิทำ ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนนายไม่มอง
ผู้หญิงสวยๆ เลยนี่” ผมทำหน้าที่ละเล่น “ที่แท้ก็มีสาวงามเข้าตานายเหมือนกัน
นะ”

“สวยมาก” หลินเทาถอนหายใจ

“นั่นยังงั้น ในที่สุดนายก็เจอผู้หญิงในสเปกซะที หายากมากเลยนะ” ผม
เย้าต่อ “ฉันไปขอเบอร์โทรศัพท์ให้เอาไหม”

“เฮ้ นายมองอะไร” ชายฉกรรจ์ผมเกรียนหุ่นล่ำสันคนหนึ่งผลักหลินเทา
หลินเทาถลึงตาถามกลับ “นี่คุณทำอะไร”

ดูท่ามีแววจะเกิดเรื่องวิวาท ผมจึงรีบแยกคนทั้งคู่ออกจากกัน ลักครู่มี
ชายรูปร่างผอมโย่งเข้ามาช่วยห้ามทัพ

“ที่แท้ก็พวกคุณนี่เอง!” ครั้นผมมองหน้าชายผมเกรียนถนัดตาก็ตื่นตัน
ดีใจจนออกนอกหน้า รีบโผล่เข้ากอดโดยลื้มไปว่าเขากำลังโมโห

ชายผมเกรียนคนนี้ชื่อฮว่าหลง ส่วนชายผอมโย่งชื่อเป่าจ่าน สาวสวยคือ

ซูเหมย ส่วนชายชราคือศาสตราจารย์เหลียง⁴ ทั้งสี่คนเป็นเจ้าหน้าที่จากทีมสืบสวนคดีพิเศษของกระทรวงพิทักษ์สันติราษฎร์ มีชื่อเสียงระดับประเทศ ทำแต่คดีใหญ่ๆ และคดีฆาตกรรมต่างๆ

เมื่อคราวที่ผมไปฝึกงานที่อำเภอเป่ย์หวน เคยร่วมทำคดีฆ่าหั่นศพกับทีมสืบสวนคดีพิเศษ จึงนับถือความสามารถของพวกเขาย่างหมดหัวใจ

“อาจารย์ของคุณติดธุระ กลัวว่าคุณคนเดียวจะรับมือไม่ไหว” ศาสตราจารย์เหลียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มและเอ็นดู “อีกอย่างคดีนี้อุกฉกรรจ์มาก เมื่อเข้าอาจารย์ของคุณรายงานไปที่กระทรวง รัฐมนตรีจึงสั่งให้พวกเรามาช่วย”

“ผมดีใจจริงๆ ที่ได้พบพวกคุณอีก” ผมจับมือพวกเขาทีละคน

“ทำอะไรกระวังหน่อยแล้วกัน” ฮว่าหลงชี้ไปที่หลินเทาฟางว่า “อย่าคิดไม่ซื่อกับซูเหมยเชียวละ”

ผมกับหลินเทาหัวเราะลั่น จากนั้นพาพวกเขาขึ้นรถเช่าตรงไปยังแผนกคดี

“วัตถุประสงค์ส่งสัยี่สืบเ็ดตั้นลัว้นเป็นขิ้นส่วนของมนุษย์เพศหญิง และเป็นขิ้นส่วนของคนเดียวกัน” พิเจ็งชี้แจง

ผมระบายลมหายใจยาว “เป็นของคนคนเดียวจริงหรือนี่”

“เสี๊ยวฉิน” ศาสตราจารย์เหลียงกล่าว “จำตอนอยู่เป่ย์หวนได้ไหม คุณเอาขิ้นส่วนศพจำนวนมากมาต่อกันเป็นร่างคน”

ผมพยักหน้าตอบ “จำได้ครับ แต่คราวนี้คงต่อไม่ได้เพราะขิ้นส่วนพวกนี้ถูกทอด ทำให้รอยหั่นเปลี่ยนรูป เอามาเชื่อมต่อกันไม่ได้แล้วละครับ”

ศาสตราจารย์เหลียงกล่าว “แต่คราวนี้ง่ายกว่านะ ผมแค่อยากรู้ว่าขิ้นส่วนเหล่านี้มาจากส่วนไหนของศพบ้าง”

ผมแอบถอนหายใจ ความคิดของศาสตราจารย์เหลียงเหมือนกับของ

---

⁴ตัวละครในนวนิยายชุด “สืบคดีบาบ” เขียนโดย จื่อจู่

อาจารย์เลย ผู้รู้ทั้งสองข้างคิดเห็นตรงกันเสียจริง ผมกล่าวว่า “เมื่อวานวิเคราะห์ดูแล้ว ชิ้นส่วนทั้งหมดมาจากสะโพก นิ้วมือ และนิ้วเท้าครับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมอยากรู้ว่าชิ้นส่วนศพเหล่านี้ปนอยู่ในน้ำมันเก่าที่เก็บมาจากที่ไหน” ศาสตราจารย์เหลียงบอกพลางลูบเคราสั้น ๆ ที่คาง

ทีมสืบสวนคดีพิเศษคงทำการบ้านมาอย่างดีตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินจึงรู้ข้อมูลละเอียดมาก

เมื่อบรรดาเจ้าหน้าที่สืบสวนพบทีมสืบสวนคดีพิเศษผู้โด่งดังเป็นครั้งแรกต่างพากันเกร็งเล็กน้อย เจ้าหน้าที่เจ้าของคดีกระแอมแล้วกล่าวว่า “เมื่อวานเอ้อ เมื่อวานพวกเราสืบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว พนักงานสอบสวนบอกว่าน้ำมันเก่าทั้งหมดมาจากร้านอาหารที่อยู่สองฟากถนนตงเป่ย เขตเทียนซังครับ ร้านอาหารที่เป็นแหล่งน้ำมันเก่ามีอยู่สี่สิบแปดร้าน เรากำลังตรวจสอบทีละร้านแต่ขณะนี้ยังไม่พบเบาะแสครับ”

ศาสตราจารย์เหลียงโคลงศีรษะและหยิบภาพถ่ายบนโต๊ะขึ้นมา ภาพเหล่านี้เป็นภาพถ่ายความคมชัดสูง⁵ เขากล่าวว่า “เสียเวลานิด คุณรู้ไหมว่าวัตถุสีดำที่ติดอยู่กับชิ้นส่วนศพเหล่านี้คืออะไร”

ผมขมวดคิ้วพลางเพ่งดู ตอบว่า “อืม ตอนนั้นผมใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องดู วัตถุสีดำนั้นคือดินโคลนครับ”

“แล้วพวกคุณสงสัยไหมว่าทำไมเศษอาหารที่เก็บมาจากร้านอาหารจึงเป็นดินโคลน” ศาสตราจารย์เหลียงถาม

เจ้าหน้าที่สืบสวนแย้งว่า “อาจจะบังเอิญปนเปื้อนมากก็ได้ครับ”

ศาสตราจารย์เหลียงส่ายหน้า “ถ้าเป็นโดยบังเอิญก็น่าจะมีรอยเปื้อนแค่บางแห่ง แต่นี่ชิ้นส่วนศพเจ็ดแปดชิ้นกลับมีดินโคลนติดอยู่ ผมว่าไม่ใช่เรื่อง

---

⁵ หมายถึงภาพชนิดพิเศษซึ่งเน้นเจาะจงรายละเอียด ต่างจากภาพถ่ายทั่วไปที่เห็นครอบคลุมทั้งหมดในการบวนการพิสูจน์ศพ การถ่ายภาพศพเต็มตัวใช้วิธีถ่ายภาพทั่วไป แต่ถ้าถ่ายบาดแผลบนศพหรือลักษณะพิเศษที่ต้องการรายละเอียดจะถ่ายเป็นภาพความคมชัดสูง

บังเอิญแน่”

เจ้าหน้าที่สืบสวนทำหน้าที่ฉงนและไม่พูดอะไรอีก ต่างขบคิดว่าชายชรา
หมายความว่าอย่างไร

ผมหลับตาครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า “ผมเข้าใจที่ศาสตราจารย์เหลียงพูดแล้ว
ละครับ”

ศาสตราจารย์เหลียงมีสีหน้าสนใจขณะจ้องมองผม “จริงรึ นั่นคุณว่ามา”
“โรงงานค่าน้ำมันเก่าได้วัตถุดิบมาจากร้านอาหาร” ผมเริ่มอธิบาย
“นอกจากนี้ยังมีพ่อค้าบางกลุ่มแอบไปเก็บน้ำมันเก่าซึ่งลอยอยู่ในร่องระบายน้ำ
ของร้านอาหารรวมทั้งในท่อน้ำทิ้งตามหมู่บ้านด้วย จากนั้นนำไปเทรวมกับน้ำมัน
เก่าจากแหล่งอื่น ถ้าชิ้นส่วนศพเหล่านี้เก็บมาจากท่อระบายน้ำก็มีโอกาสเปื้อน
ดินโคลน”

ศาสตราจารย์เหลียงยิ้มพรางพยักหน้า “ถูกต้อง นั่นหมายความว่า
ชิ้นส่วนศพพวกนี้มาจากท่อระบายน้ำ”

“ชั่วจริง ๆ” เจ้าหน้าที่สืบสวนขมวดคิ้วกล่าว “พวกมันซื้อน้ำมันเก่าที่มัน
น่าลงโทษให้หนัก”

“ตอนนี้ทุกคนคงรู้หน้าที่แล้วใช่ไหม” ศาสตราจารย์เหลียงกล่าว “จ้าง
ปากไ้อ้วพวกผู้ร้ายให้คายออกมาให้ได้ว่าพวกมันไปเก็บน้ำมันเก่าจากท่อระบายน้ำ
ตรงไหนบ้าง เพราะเราต้องหาชิ้นส่วนศพให้ได้มากกว่านี้”

“ใช่ครับ” ผมกล่าว “ตอนนี้เรายังไม่พบชิ้นส่วนศพที่มีเอกลักษณ์บุคคล
ก็เลยยังไม่มียอดจับ^๖ ทำให้ระบุตัวผู้ตายไม่ได้”

“แต่ว่า” หัวหน้าชุดสืบสวนเอ่ย “ชิ้นส่วนศพเล็กขนาดนี้ เราจะไปค้นหา
ในท่อระบายน้ำได้อย่างไร”

ศาสตราจารย์เหลียงหัวเราะ “นี่ละคือเหตุผลที่ผมรีบถามเสี่ยวฉิน

^๖ ศัพท์เฉพาะในวงการตำรวจ หมายถึงวิธีการทำคดีหรือหลักฐานสำคัญที่จะมัดตัวผู้ต้องสงสัย

ตั้งแต่แรกว่าขึ้นส่วนพวกนี้มาจากส่วนไหนของศพ เพราะคิดว่าจะช่วยให้พวก
คุณค้นพบชิ้นส่วนศพที่เป็นประโยชน์เร็วขึ้น”

3

ผมเข้าใจกระจ่างในบัดดล “จริงสิ ชิ้นส่วนศพพวกนี้เหมือนจากสะโพก”

ผมชะงักไปชั่วขณะ เจ้าหน้าที่สืบสวนทำหน้าที่ “แล้วไง”

เป่าจ่านพูดแทรกขึ้นว่า “คดีที่เราทำครวมาก่อนก็คล้ายๆ แบบนี้ กระดูก
เชิงกรานทั้งชุดจะไม่ถูกทำลาย”

ผมผงกศีรษะเห็นด้วย “กระดูกเชิงกรานประกอบด้วยกระดูกกระเบน
เหน็บและกระดูกสะโพกข้างซ้ายและขวา กระดูกทั้งสามส่วนนี้แข็งแรงมาก ไม่
สามารถทำลายหรือทุบเป็นชิ้นเล็กๆ ได้” พูดจบ ผมยกภาพชิ้นส่วนศพขึ้นบอก

ศาสตราจารย์เฮลียงเสริมว่า “ที่สำคัญคือสำหรับแพทย์นิติเวช กระดูก
เชิงกรานคือชิ้นส่วนมีค่าที่สุดของคนเรา ไซ้ใหม่เสียเงิน”

ผมพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องรอผลการสอบปากคำก่อน จากนั้น
ค่อยไปมุดท่อระบายน้ำกัน”

ในโทรทัศน์ ผมเคยเห็นคนเข้าไปในอุโมงค์ระบายน้ำที่มีดักจับ เวลาพูด
เสียงสะท้อนก้อง ทำให้ผมสนใจและคิดเสมอว่าการมุดเข้าไปในท่อระบายน้ำเป็น
เรื่องน่าตื่นเต้น

ผลการสอบปากคำไม่น่าพอใจนัก ผู้ต้องหาหลายคนจำไม่ได้ว่าไปเก็บ
น้ำมันเก่ามาจากที่ใดบ้าง

ขณะที่ทุกคนไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป ซูเหมยก็เอ่ยขึ้นว่า “ฉันขอภาพ
แผนผังท่อระบายน้ำบริเวณใกล้ที่เกิดเหตุหน่อยสิคะ จากข้อมูลการสอบปากคำ
ฉันจะใช้คอมพิวเตอร์จำลองตำแหน่งที่มีความเป็นไปได้สูงที่สุดว่าคนร้ายจะทิ้ง

ขึ้นส่วนศพ”

หลินเทาลุกขึ้นเป็นคนแรก กล่าวว่า “ผมจะจัดการให้”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา จอภาพคอมพิวเตอร์รูปร่างประหลาดที่ซูเหมยพกมาก็ปรากฏจุดสีแดงขนาดเท่าเมล็ดถั่วเหลือง ซูเหมยบอกวา “ตรงนี้แหละ ลองไปค้นดูเถอะ”

หลินเทาผุดลุกขึ้นเป็นคนแรกอีกครั้ง “ผมจะไปเตรียมอุปกรณ์ตรวจที่เกิดเหตุ”

ณ ปากท่อระบายน้ำกลางหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

ผมใช้ไฟตรวจการณ์ส่องเข้าไปข้างใน ทันใดนั้นความรู้สึกตื่นตื้นอยากลองก็หดหายไป กลายเป็นอยากถอยกลับมากกว่า ผมจึงบอกว่า “อย่าเพิ่งลงไปเลย ข้างในนั้นมืดเกินไป พรุ่งนี้ค่อยลงไปดีกว่า”

“ตอนกลางวันข้างในก็มีมืดเหมือนกันนั่นละ” ศาสตราจารย์เหลียงรู้ทัน “เวลามีค่า ผมให้เวลาพวกคุณทั้งสองคนสองชั่วโมง”

เป่าจ่านตบไหล่ผม เปลี่ยนมาสวมรองเท้าบู๊ตยางแล้วคานเข้าไปก่อน ผมหันมองเจ้าหน้าที่ตรวจที่เกิดเหตุหลายคนข้างหลังแล้วบอกว่า “งั้นเราเข้าไปกันเถอะ”

ภายในท่อระบายน้ำไม่น่ากลัวอย่างที่คิด แสงไฟฉายของตำรวจหลายนายส่องสว่างเหมือนกลางวัน แต่ที่หน้าอืดอืดคือในนี้เพดานต่ำมาก สูงแค่ครึ่งหนึ่งของคนทั่วไป เราจึงต้องย่อตัวพลางค่อย ๆ คืบคานเข้าไป ขณะเดียวกันก็ต้องเผชิญหน้ากับกลิ่นเหม็นรุนแรงจนหายใจแทบไม่ออก

ผมขี้ใจมุกพูดว่า “กลิ่นเหม็นจริง ๆ ขนาดผมเป็นแพทย์นิติเวชยังแทบทนไม่ไหว พวกคุณคงเหม็นแย่”

เจ้าหน้าที่ตรวจการณ์ผิงกัศรีระหน้าตาเคร่งเครียด

เป่าจ่านหันไปรอบ ๆ พลังสุดจมูก แล้วชี้ไปด้านหลังพวกเรา “ทางนั้น”

ผมดีใจจนออกนอกหน้า “ได้ยินมาว่าจุมูกคุณไวกว่าสุนัขตำรวจซะอีก
สงสัยจะจริงแะซะ คุณแยกแยะกลิ่นศพเน่าในที่เหม็นๆ ได้ด้วยหรือ”

เป่าจ่านไม่ตอบแต่ผลึกผมออกแล้วว่า “ไปไกลๆ เลย คุณนะสิเป็นหมา”
พวกเราค่อยๆ คลานต่อไปราวครึ่งชั่วโมง ผมรู้สึกว้าเหว่หนักเหมือนถ่วง
ด้วยก้อนตะกั่วหลายกิโลกรัม

ในที่สุดเป่าจ่านก็หยุดและพูดว่า “น่าจะแถวๆ นี้ เริ่มขุดกันเลย”
เจ้าหน้าที่ตรวจที่เกิดเหตุปลดพลั่วออกจากหลังแล้วเริ่มขุดดินโคลน
ใกล้ๆ ตัว ทุกคนหือโหลรวกับตากฝน ทำงานท่ามกลางสภาพอากาศเหม็นหึ่ง
ที่ปะปนด้วยกลิ่นเหม็นอโคไล

ราวครึ่งชั่วโมงผ่านไป หลินเทาตะโกนขึ้นว่า “เจอแล้ว พี่เป่าแกงจริง ๆ!”
หลินเทาส่งชิ้นส่วนกระดูกที่ขุดได้ให้ผม ผมใช้ผ้าก๊อชเช็ดดินโคลนออก
เป็นกระดูกท่อนขาด้านนอกชิ้นหนึ่ง ผมลองเทียบกับซากางเกงของตนเองแล้ว
บอกว่า “ของผู้หญิง ขาวาวชะด้วย”

เป่าจ่านหันไปขุดต่อ กล่าวว่า “หน้าที่ของพวกเราคือขุดหาชิ้นส่วนศพให้
ได้มากที่สุด โดยเฉพาะกระดูกเชิงกราน”

เป่าจ่านมีประสาทรับรู้กลิ่นไวผิดคนทั่วไปจริง ๆ เราขุดตรงที่เขาบอกและ
พบกระดูกอีกสิบกว่าชิ้น รวมทั้งเชิงกรานของผู้หญิงชุดหนึ่ง

“น่าจะพอแล้วนะ” ต้าเป่าค่อมตัวแล้วยึดขา “ขุดขุดอย่างนี้ต่อไป มีหวัง
ตายกันพอดี”

เป่าจ่านเองก็เงี้ยวท่อมตัวจึงบอกว่า “เอาละ กลับไปรายงานกันเถอะ
แล้วค่อยว่ากันใหม่”

บนเตียงผ้าศพในห้องชันสูตรศพมีชิ้นส่วนกระดูกต่าง ๆ เรียงประกอบ
กันเป็นร่างคนแต่ยังไม่สมบูรณ์นัก

ผมสวมชุดผ้าศพยืนกอดอกมองครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า “คงประกอบได้

แค่นี้ แต่ทำไมผมรู้สึกว่ามันแปลก ๆ ซอบกล”

ศาสตราจารย์เหลียงซึ่งนั่งรถเข็นอยู่ข้าง ๆ กล่าวว่า “คนเรามีรูปร่างต่าง กัน ไม่แน่ว่าผู้ตายอาจมีรูปร่างไม่สมประกอบก็ได้ ว่าแต่ที่คุณบอกว่าแปลก ๆ หมายถึงส่วนไหนหรือ”

ผมขมวดคิ้วตอบ “นอกจากกระดูกขาสองท่อนจะยาวและใหญ่เกินไปแล้ว กระดูกซี่โครงหลายซี่ก็ไม่ค่อยสมส่วน”

เสียงกริ่งโทรศัพท์ในห้องผ่าตัดดังขึ้น หลินเทารีบแล้วบอกพวกเราว่า “จากข้อมูลอายุและส่วนสูงผู้ตายที่นายสันนิษฐาน เจ้าหน้าที่สืบสวนตรวจสอบระบบทะเบียนราษฎรของท้องที่แล้ว พบเงื่อนไขที่สอดคล้องกับข้อมูลไม่มากนัก พวกเขาฟันธงว่าในหมู่บ้านนี้ไม่มีผู้หญิงอายุประมาณยี่สิบห้าปีที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร”

“เป็นคนต่างถิ่นหรือเปล่า” ศาสตราจารย์เหลียงตั้งข้อสงสัย

หลินเทาพูดต่อ “แต่มีแม่บ้านคนหนึ่งชื่อเหลียนเชียนเชียน อายุราว ยี่สิบห้าปี ซอบหนึ่งทะเมลิ็ดแดงขณะคุยเล่นกับแม่เฒ่าในหมู่บ้านเป็นประจำ แต่สองอาทิตย์ที่ผ่านมาไม่มีใครเห็นเธอเลย”

“เธอสูงเท่าไร” ผมถาม

“ไม่ถึงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร” หลินเทาตอบ

“ขาดไปเยอะ” ผมขมวดคิ้ว

“เป็นแม่บ้านนั่นหรือ” ศาสตราจารย์เหลียงสงสัย “แล้วสามีของเธอทำงานอะไร”

“เป็นผู้จัดการแผนกห้องอาหารของโรงแรมแก้วจี้”

“ทำงานห้องอาหารรึ” ศาสตราจารย์เหลียงตาลุกวาว “ศพหอดกับคนดูแลห้องอาหาร นี่ยังไม่ใช่เบาะแสที่เชื่อมโยงกันได้หรอกหรือ”

“ที่น่าสนใจกว่านั้นคือ” หลินเทาเหลือบมองเงาด้านหลังของซูเหมยซึ่งอยู่หน้าห้องผ่าตัดแล้วพูดต่อ “สามีของเธอลาออกเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นไม่รู้

อยู่ที่ไหน”

“ฉันไม่รู้ว่าจะไปอยู่ล่ะ” ศาสตราจารย์เหลียงมีท่าทางตื่นเต้น “รีบไปขอ
หมายศาลค้นบ้านเขาเดี๋ยวนี้!”

ผมแทรกขึ้นว่า “แล้ว...ส่วนสูงล่ะครับ”

ศาสตราจารย์เหลียงตะโกนเรียกชูเหมย ขอให้เธอช่วยเซ็นรอกเซ็นพลา
งกล่าวว่า “อาจจะคลาดเคลื่อนไปบ้างก็ได้”

ผมมองขึ้นส่วนกระดูกบนเตียงผ่าศพ ดึงตัล็บเมตรออกมาวัด คิดอย่างไร
ก็คิดไม่ตก “ถึงศพจะไม่สมบูรณ์ ระบุส่วนสูงแน่ชัดไม่ได้ แต่จากประสบการณ์
ของผม ผู้ตายไม่น่าสูงแค่หนึ่งร้อยห้าสิบกว่าเซนติเมตร”

หลังจากนำชิ้นส่วนกระดูกมอบให้ห้องแล็บดีเอ็นเอแล้ว ผม หลินเทา
และฮว่าหลง รวมทั้งเจ้าหน้าที่สืบสวนหลายนายก็ไปที่บ้านของเหลียงเขียนเขียน

เป่าจ่านสูดจมูกดม “ไม่ผิดแน่ ที่นี่มีกลิ่นคาวเลือด”

“จริงหรือ” ผมลองสูดจมูกดมตรงชอกประตู

พอเงยหน้าขึ้น ผมก็ได้ยินเสียง “โครม” ดังสนั่น ประตูใหญ่ทำด้วย
เหล็กถูกฮว่าหลงถีบเปิดออก พวกเราตกใจจนตาค้าง

“ไม่รู้จะอะไร” ฮว่าหลงพูดพลางก้าวเท้าเดินนำหน้าบุกเข้าไปในบ้าน

หลินเทาเห็นผมยังไม่หายตกใจจึงพูดเบา ๆ ว่า “หมอนี่กว้างจริง ๆ”

บ้านขนาดสามห้องนอน หนึ่งห้องรับแขกหลังนี้อยู่ในด้านอับแสง
ประกอบกับม่านหน้าต่างรูดปิดหมด แม้แสงอาทิตย์ข้างนอกจะแผดจ้าแต่ภายใน
บ้านกลับมืดเหมือนนรก ท่ามกลางความมืดมีกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง

ความจริงบ้านหลังนี้ตกแต่งได้ไม่เลว แต่บัดนี้กลับมีสภาพเหมือนที่เกิด
เหตุคดีร้ายแรง ตามระเบียบและภายในบ้านเต็มไปด้วยคราบเลือด

หลังค้นหาพักใหญ่ ฮว่าหลงก็หยุดและกล่าวว่า “ไม่มีใครอยู่”

หลินเทาหยิบกล้องถ่ายรูปออกมาถ่ายที่เกิดเหตุ ผมวิเคราะห์รอยคราบ

เลือดแล้วพูดว่า “เป็นรอยหยดเลือดที่เจือจางแล้ว ดูทิศทางเริ่มจากห้องน้ำ ผ่านห้องรับแขก ระเบียง แล้วไปที่ห้องครัว”

“รอยเลือดเจือจางงั้นหรือ” ฮว่าหลงนั่งยอง ๆ พินิจดูแล้วถาม ผมผงกศีรษะ กล่าวว่า “ไม่ใช่เลือดที่ไหลออกจากเส้นเลือดโดยตรง แต่เป็นเลือดปนกับน้ำติดอยู่ที่วัตถุแล้วหยดลงมาขณะวัตถุเคลื่อนที่”

“หมายความว่าอย่างไร”

ผมดึงฮว่าหลงลุกขึ้น เดินไปที่ห้องน้ำ “คุณดูสิ ในอ่างอาบน้ำมีรอยคราบเลือดไหลนอง ผมคิดว่าฆาตกรหันศพในอ่างน้ำแล้วจึงนำชิ้นส่วนศพไปที่ห้องครัว”

“เอาไปทอดใช่ไหม” ฮว่าหลงขมวดคิ้วถาม

ผมพยักหน้าแล้วเดินเข้าห้องครัวซึ่งเป็นห้องเล็กที่สุดและเหม็นที่สุดในบ้าน

กระทะบนเตายังมีของเหลวสีเหมือนซีอิ้วอยู่ก่อนกระทะ ผิวหน้ามีวัตถุสีขาวจับตัวเกือบเป็นแผ่นส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง

ผมหยิบตะหลิวที่วางอยู่ข้าง ๆ คนของเหลวในกระทะ รู้สึกว่ามันข้นและเหนียวมาก สีชั้นล่างสุดค่อนข้างใส มีวัตถุที่ดูเหมือนเนื้อเยื่อปะปน

พอผมคน กลิ่นก็ยิ่งเหม็นจนแทบจมูก

ผมยกแขนขึ้นขยี้จมูกแล้วว่า “ที่นี่คือที่เกิดเหตุขณะทอดศพ”

“คนร้ายทอดศพบางชิ้น ส่วนบางชิ้นที่ไม่ได้ทอดก็ทิ้งลงท่อหมด” ต้าเป่าเอ่ย

ผมผงกศีรษะแล้วถามหลินเทา “นายช่วยดูให้หน่อยสิว่าจะหารอยนิ้วมือได้ไหม”

หลินเทาส่ายหน้าตอบ “ลองหาตามจุดสำคัญ ๆ แล้ว พบแต่รอยถุงมือผ้า”

ฮว่าหลงแปลกใจ “หมายความว่าอย่างไร”

หลินเทาโลกตาใส่ฮว่าหลงและตอบอย่างขอไปทีว่า “หมายความว่า
ฆาตกรสวมถุงมือแล้วจึงฆ่าเหยื่อ จากนั้นก็หันศพและเอาศพไปทอด”

“แล้วไง” ฮว่าหลงซักต่อ “คดีตามแบบฉบับชัดๆ ทั้งฆ่าเมียและหันศพ
ถ้าอย่างนั้นเรื่องจับตัวคนร้ายปล่อยให้เรাজัดการเถอะ”

“ดูแล้วน่าจะเป็นแบบนี้” ผมขมวดคิ้ว “แต่ฆ่าเมียตัวเองในบ้านยังต้อง
สวมถุงมือด้วยหรือ”

หลินเทาพยักหน้าเห็นด้วย

“ที่คุณพูดก็มีเหตุผล” ฮว่าหลงกล่าว

ผม ต้าเป่า และหลินเทาช่วยกันเก็บหลักฐานที่อาจหลงเหลืออยู่ตาม
ชอกมูมอย่างละเอียดเพื่อส่งไปห้องแล็บตรวจดีเอ็นเอ เพื่อพบบางสิ่งที่เป็น
ประโยชน์

ทันใดนั้นก็มีคนเคาะประตู ผู้กำกับสถานีตำรวจประจำท้องถิ่นเอง เขา
ทำตามระเบียบของเราคือสวมปลอกกรองเท้า คลุมผ้าโพกศีรษะและสวมถุงมือ
จากนั้นจึงเข้ามาในที่เกิดเหตุ กลิ่นคาวเลือดทำให้เขาขย้อนไม่หยุด พอรู้สึกดีขึ้น
จึงแจ้งข่าว “ท่านหัวหน้าทั้งหลาย การสืบสวนเรื่องของเหลียนเชียนเชียนเบื้องต้น
มีเบาะแสแล้ว”

เราทุกคนต่างหยุดงานในมือแล้วยืนล้อมผู้กำกับเพื่อฟังความคืบหน้าของ
คดี

เหลียนเชียนเชียนมีอาชีพล้างเท้า เนื่องจากหน้าตาสะสวยจึงเป็นที่
หมายปองของชาย่าง ผู้จัดการห้องอาหารโรงแรมกั๋วจี้ หลังจากคบหากันสองปี
ก็แต่งงานเมื่อหกเดือนที่ผ่านมา ก่อนแต่งงาน ชาย่างซื้อบ้านหลังนี้ให้เธอ หลัง
แต่งงาน เหลียนเชียนเชียนก็ออกมาเป็นแม่บ้าน ชาย่างเป็นลูกกำพร้า เติบโต
ในสถานสงเคราะห์ตั้งแต่เด็ก เป็นคนฉลาด คล่องแคล่ว และมนุษยสัมพันธ์
ดีมาก อายุไม่ถึงสามสิบปีก็ได้เป็นผู้บริหารระดับกลางในธุรกิจที่มีชื่อเสียง แต่

เขาเป็นคนใจเสาะ ชี้กั้ว เวลาเกิดเรื่องอะไรก็ตามเขามักรับหน้าที่ใกล้เคียงเสมอ เจ้าของโรงแรมกั้วจีวิจารณ์ว่าชาย่างขาดความไหวพริบ ทำงานใหญ่กว่านี้ไม่ได้ ชีวิตคู่หลังแต่งงาน ชาย่างกับเหลียนเซี่ยนเซี่ยนรักใคร่กันดี เป็นคู่สามีภรรยาตัวอย่างของหมู่บ้าน พุดสั้น ๆ คือ “น่าอิจฉา”

ชาย่างเป็นเด็กกำพร้า ส่วนบ้านเกิดของเหลียนเซี่ยนเซี่ยนอยู่ไกลจากหมู่บ้านหลายพันกิโลเมตร ทั้งสองจึงไม่มีญาติหรือเพื่อนสนิทในเมืองนี้ เท่าที่สอบถามเพื่อนบ้านก่อนคนทั้งคู่จะหายตัวไป ไม่มีใครรู้สึกว่ามีสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด

“ไม่มีอะไรผิดปกติเลยหรือ” ผมแปลกใจ “นายชย่าอะไรนี่ลาออกจากงานเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ยังไม่ถือว่าผิดปกติอีกหรือ ดูจากคราบเลือดเน่าเสียที่พบในบ้าน ผมประเมินว่าน่าจะเสียชีวิตได้ประมาณสองสัปดาห์แล้ว ทั้งเรื่องเวลา เรื่องลาออกจากงาน ผมว่าน่าสงสัย พวกคุณไม่สงสัยชาย่างบ้างหรือ”

“เมื่อก็คุณพูดเองว่าถ้าฆ่าคนในบ้านตนเองไม่จำเป็นต้องสวมถุงมือ” ฮว่าหลงสอดขึ้น

ผมไม่พูดอะไรอีก หนึ่งฟังเรื่องราวจากผู้กำกับสถานีตำรวจประจำห้องที่ต่อผู้กำกับขวิดน้ำแร่ดื่มอีกหนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าหน้าที่ของเราสอบถามเรื่องที่เขาออกจากงานแล้ว คิดว่าเป็นเรื่องปกติ เพราะมีอีกบริษัทหนึ่งมาซื้อตัวเขาไป และชาย่างก็ตกลงจะไปทำงานที่ใหม่ต้นเดือนหน้า ตามระเบียบของโรงแรมกั้วจี ชาย่างต้องยื่นใบลาออกล่วงหน้าสามสัปดาห์ เขาจึงลาออกตั้งแต่สองสัปดาห์ก่อน เพื่อว่าหลังจากรับเงินเดือนแล้วจะได้มีเวลาเตรียมตัวไปทำงานที่ใหม่”

ผมพยักหน้ากล่าวว่า “ในเมื่อมีหลายปัจจัยบ่งบอกว่าชาย่างไม่ได้เป็นคนฆ่า แล้วทำไมฆาตกรจึงมาที่บ้านชาย่างและทอดศพได้อย่างสบายอารมณ์ละตอนนั้นชย่าหงอยู่ไหน”

ผู้กำกับสั้นศิริระ ผมเองก็ไม่ได้ซักต่อ หลังจากรวบรวมหลักฐานที่พบ